

Sociaal beleid?

Terwijl de federale regering worstelt om een gat van 3,5 miljard euro te dichten in de begroting 2008, maakt de Vlaamse regering plannen om een nieuwe belastingbonus toe te kennen aan de werkende Vlamingen. Ook aan de bedrijven zouden nieuwe voordelen worden toegekend. Sommige ministers willen extra middelen voor hun bevoegdheidsdomein. Zij willen daarmee verhelpen aan problemen van hun sector. Nu al wordt duidelijk van welk kiezerspubliek zij bij de verkiezingen in 2009 heil verwachten. Van enige bereidheid om de begrotingsruimte te gebruiken om de noden van het onderwijs te lenigen, valt niets te merken. Dat kan voor nieuwe verkiezingskaters zorgen...

Kansarmoede bestrijden: een prioriteit

Leerkrachten merken dat meer en meer gezinnen het moeilijk hebben of krijgen om de eindjes aan elkaar te knopen. Onder meer ouders die het moeten stellen met een minimuminkomen, hebben het lastig.

Al maanden ervaren de meeste burgers dat hun reële koopkracht erop achteruitgaat. De automatische indexering biedt onmisbaar soelaas, maar niet voor alle loontrekkenden is er een onverkorte automatische indexering. Wie het moet stellen met een vervangingsinkomen, voelt de vermindering van de koopkracht scherp aan.

De sociale noden blijven aanzienlijk. Zonder extra maatregelen worden ze nog groter. De wijze waarop de Vlaamse regering haar extra middelen zal besteden, is dan ook van heel groot belang voor de samenleving. In het verleden was de gratispolitiek er verantwoordelijk voor dat onvoldoende middelen konden worden ingezet voor onder meer het onderwijs en de zorgsector.

Ook nu weer gaan er in de Vlaamse regering stemmen op om bedrijven en goedverdienende Vlamingen bij voorrang te laten delen in het overschot.

Zo is er het voorstel van Open VLD om de Vlaamse korting op de personenbelasting op te trekken van 150 tot 200 euro. Dat kost ongeveer 50 miljoen euro. Bovendien zet het optrekken van de belastingbonus voor de werkenden niet echt zoden aan de dijk. Voor een echte verhoging van de koopkracht zijn ze een druppel op een hete plaat. Erger is dat dit geld dan niet meer beschikbaar is voor het lenigen van de ergste noden van de kansarmen.

Hetzelfde geldt voor de middelen die de Vlaamse overheid stopt in het lokaal (fiscaal) pact met de gemeenten. Met belastinggeld betaalt de Vlaamse overheid de gemeentelijke bedrijfsbelasting op materiaal en uitrus-

ting. De gemeenten schaffen hun bedrijfsbelastingen af of bevroren hun belastingtarieven en voeren dan een bedrijfsvriendelijk fiscaal beleid. Die maatregel trekt de verhouding tussen de belasting op arbeid en de belasting op kapitaal nog meer scheef.

De zwakkere bevolkingsgroep wordt zo uitgesloten. Voor een verdere verbetering van de dienstverlening voor hen is geen ruimte over. De koopkrachtverhoging gaat aan hun neus voorbij. Evenmin hebben zij baat bij belastingverminderingen omdat hun inkomen te laag is. De kloof tussen rijk en arm wordt nogmaals groter. Dat is geen goede zaak.

Een beleid dat de kansarmen echte kansen wil bieden, moet consequent zijn. Met tegelijk warm en koud blazen is het kansenbeleid niet gebaat. Het is ook al te gemakkelijk een kansenbeleid tot prioriteit uit te roepen en dan de uitvoering ervan over te laten aan bijvoorbeeld de onderwijsmensen en de zorgwerkers, zonder hen daarvoor toe te rusten of de extra taken mee te verrekenen in hun nu al loodzware takenpakket.

Pleidooi voor een sociale agenda

Het ACW wil dat de Vlaamse regering werkt aan een coherente visie op kansarmoedebestrijding en verwacht dat ze de wil opbrengt om een antwoord te bieden op de vele sociale noden.

Vandaag heeft de Vlaamse regering de middelen om een degelijk sociaal beleid te voeren.

Het ACW heeft daarom een voorstel klaar voor het versterken en regelen van de financiële bijstand die de OCMW's kunnen geven. Die bijstand, zoals huurhulp, schoolgeld, warmtegeld... wordt per OCMW bepaald. Hij is voor veel groepen noodzakelijk om de maand rond te komen. Maar de bijstand zou beter algemeen worden geregeld, zodat de voorwaarden en de hoogte ervan niet langer verschillen per OCMW.

Een Vlaamse regeling gekoppeld aan meer middelen brengt wel soelaas: de financiële bijstand wordt zo een recht in plaats van een gunst. Zo kunnen de laagste inkomens opgetrokken worden in de richting van de armoededrempel. De OCMW's krijgen daarvoor meer ruimte om mensen in armoede echt te helpen.

Het ACW pleit ook voor extra aandacht voor energiearmoede. Gratis energie (die iedereen mee betaalt) is niet het goede antwoord. Twee wegen wil het ACW benadrukken: investeren in energiezuinige woningen via renovaties en investeren in sociale woningen en zorgen dat de zwaksten steeds toegang hebben tot energie. Dat laatste veronderstelt dat aansluiting en heraanluiting voor zwakke groepen gratis wordt. En het zorgt er bovendien voor dat er geen zwarte lijsten ontstaan.

Maar sociaal beleid betekent ook sociale noden invullen en dus de wachtlijsten in de welzijnssectoren afbouwen. De wachtlijsten bij de bijzondere jeugdzorg en bij de kinderopvang blijven immers zorgen voor schrijnende situaties. Het ACW ondersteunt dan ook alle acties voor de afbouw van wachtlijsten.

Het pleit bovendien voor bijkomende investeringen in de gesubsidieerde kinderopvang, omdat daar de nood bijzonder groot is en er nog sociale tarieven gehanteerd worden.

Durven en doen

Een degelijke sociale agenda komt er niet vanzelf. Daaraan moet met overtuiging worden gewerkt. Dat is nu de opdracht van de Vlaamse regering: een sociaal beleid uitbouwen én uitvoeren. Zo wordt meegebouwd aan een leefbare maatschappij. Dat is in het belang van iedereen.

Romain Maes ■
algemeen secretaris